Stage bij het Herstelbureau – Week 10

Student: Friso Liesker, Howie the Harp, Amsterdam

Verslag maandag 4 maart

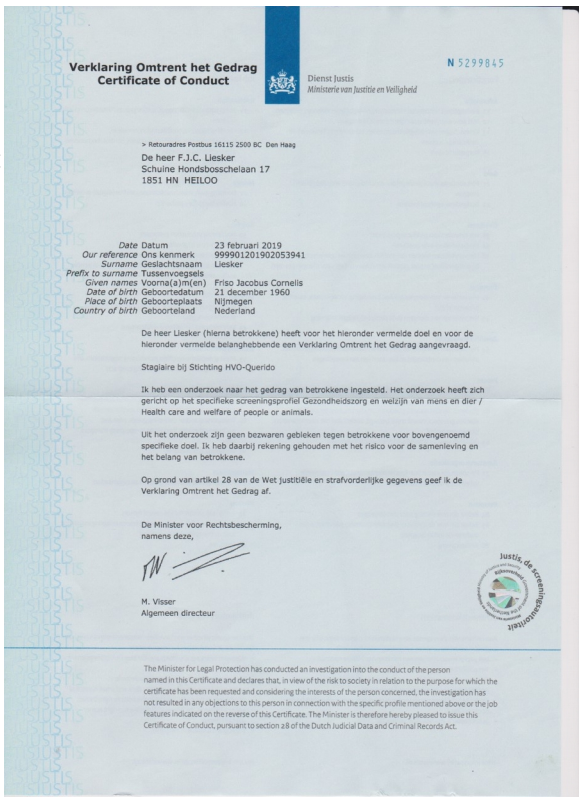

Verklaring Omtrent het Gedrag
Certificate of Conduct

Dienst Justis
Ministerie van Justitie en Veiligheid

N 5299845

> Retouradres Postbus 16115 2500 BC Den Haag

De heer F.J.C. Liesker
Schuine Hondsbosschelaan 17
1851 HN HEILOO

Date	Datum	23 februari 2019
Our reference	Ons kenmerk	99990120190205394 1
Surname	Geslachtsnaam	Liesker
Prefix to surname	Tussenvoegsels	
Given names	Voorna(a)m(en)	Friso Jacobus Cornelis
Date of birth	Geboortedatum	21 december 1960
Place of birth	Geboorteplaats	Nijmegen
Country of birth	Geboorteland	Nederland

De heer Liesker (hierna betrokkene) heeft voor het hieronder vermelde doel en voor de hieronder vermelde belanghebbende een Verklaring Omtrent het Gedrag aangevraagd.

Stagiaire bij Stichting HVO-Querido

Ik heb een onderzoek naar het gedrag van betrokkene ingesteld. Het onderzoek heeft zich gericht op het specifieke screeningsprofiel Gezondheidszorg en welzijn van mens en dier / Health care and welfare of people or animals.

Uit het onderzoek zijn geen bezwaren gebleken tegen betrokkene voor bovengenoemd specifieke doel. Ik heb daarbij rekening gehouden met het risico voor de samenleving en het belang van betrokkene.

Op grond van artikel 28 van de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens geef ik de Verklaring Omtrent het Gedrag af.

De Minister voor Rechtsbescherming,
namens deze,

M. Visser
Algemeen directeur

Justis, de screeningsdienst

The Minister for Legal Protection has conducted an investigation into the conduct of the person named in this Certificate and declares that, in view of the risk to society in relation to the purpose for which the certificate has been requested and considering the interests of the person concerned, the investigation has not resulted in any objections to this person in connection with the specific profile mentioned above or the job features indicated on the reverse of this Certificate. The Minister is therefore hereby pleased to issue this Certificate of Conduct, pursuant to section 28 of the Dutch Judicial Data and Criminal Records Act.

Mijn eerste stagedag! Eindelijk, na een hoop gedoe met mijn VOG; het duurde lang voordat ik dat binnen had. Deels mijn eigen schuld; ik had de aanvraag eerder kunnen doen. Oud gedrag; Ik ben allergisch voor *red tape* en bureaucratie, en ik heb bovendien formulierenvrees; Wat staat er eigenlijk? Wat wille ze precíes van me? Ik ben altijd bang dat ik formulieren niet goed snap en ze dus verkeerd invul, waardoor er soep in de dingen loopt. Meestal bel ik "de instantie" dan op om te vragen hoe of wat.
Blij dus met mijn VOG! Eindelijk de kennis in de praktijk brengen!

Tegelijkertijd is het ook een ongelukkige samenloop van omstandigheden; in het AD van 12 februari lees ik "Nederland massaal aan de VOG: recordaantal aanvragen". Twee factoren die elkaar versterken dus. Daarbij was ik niet de enige wiens VOG (te) laat binnenkwam.
Mogelijk een suggestie voor de opleiding om de stage-gangers in spe eerder aan te sporen om hun VOG aan te vragen.

Hoewel ik "besteld" was voor 11:00 uur, vond ik het zelf prettig om al om negen uur aanwezig te zijn op de eerste stagedag. Ik werd gastvrij ontvangen en ik mocht van K., de teammanager van het Herstelbureau, aanschuiven bij de vergadering, wat ik heel plezierig vond. Ik had me er op voorbereid dat ik iets voor mezelf zou moeten doen, dus ik had mijn computer bij me, maar die heb ik dus niet nodig gehad.

De vergadering ging over lopende zaken, waaronder de ziekte en het herstel van een collega, werkdruk, openstaande vacatures en over de haken en ogen van een verhuizing; Daarbij kwamen onder meer aan de orde de missie en positionering van het Herstelbureau en de bijbehorende *look and feel,* wat mij meer inzicht ga in de positionering van "Het Bureau", dat graag zijn "geleefde sfeer" en zijn laagdrempeligheid wil bewaren op de nieuwe plek.
Bij dat gegeven van identiteit en onderneming kwam meteen mijn verleden als marketingjournalist weer naar boven, het begon wat te kriebelen en er kwamen ineens weer begrippen naar boven als PMS-kleuren en *endorsement*. Ik voelde me betrokken alsof ik bij het Herstelbureau in dienst ben, terwijl ik er strikt genomen nog geen twee uur binnen was… Kalm aan… kalm aan.

Daarna was er de tweewekelijkse verslavingsgroep waarbij ik tot mijn plezier óók aanwezig mocht zijn. Ik heb zelf ervaring met verslaving en dat was voldoende criterium. Die groep bestond (dit keer) uit vier deelnemers. En degene die de groep leidde bracht zelf een eigen vraag in waar de aanwezigen hun licht over konden laten schijnen. Dat werd zeer gewaardeerd en de groep ging er toegewijd mee aan de slag. Een tweede begeleider, die in de toekomst het stokje over neemt van de eerste, bracht ook een interessante stelling in, die op zijn pad was gekomen; *The opposite of addictions is not sobriety but it's connection*. Ook dat riep de nodige herkenning op en ook de nodige openheid over onder meer eenzaamheid en isolement.

Zelf heb ik ook aan het gesprek deelgenomen door af en toe eigen ervaringen te delen en soms vragen te stellen aan de deelnemers. Ik vroeg na afloop feedback aan één van de groepsbegeleiders en die gaf aan dat dat okay was maar ik begreep tegelijkertijd ook dat ze normaliter vrij veel ruimte laten aan de dynamiek in de groep, en de wending die dat kan opleveren. Een leermomentje voor me; een aantal mensen zit al langere tijd en soms jaren in de groep en het gaat er vooral om om het proces het proces te laten *zijn*, en om het delen van ervaringen, zonder dat er wordt gezocht naar een uitkomst of oplossing.

’s Middags was er de eerste van drie bijeenkomsten omvattende HOP-cursus: *Honest Open Proud*. Kern van die cursus is: hoe open ben je in het vertellen over je psychische kwetsbaarheid. Over de voor- en nadelen van openheid. Begrippen als stigma, zelfstigma, taboes en empowerment kwamen langs. Ik constateerde dat ik voor mijzelf weinig tot niets te “verbergen” heb; Ik schaam me niet voor mijn proces en kijk met opgeheven hoofd naar wat ik achter me heb gelaten; ik heb mezelf aan mijn haren uit het moeras weten te trekken. Veel dilemma’s kende ik dus niet maar ik vond de les toch heel waardevol omdat ik daarmee handvatten kreeg in de vorm van standpunten en overwegingen waarmee ik anderen weer kan helpen om hún weg te vinden bij het bepalen hoe open zij over hun psychische kwetsbaarheid willen zijn.

Woensdag 6 maart

Om 9:00 uur gestart bij Centrum De Tour in Osdorp. Oudere nieuwbouwomgeving. Wel bomen, dichtbij tram en metro. Kantoorachtig maar dan met relatief lage gebouwen. Inloopgevoel bij de entree, rustige kleuren, ik geloof groen en lichtblauw. Zit in een gebouw dat eigenlijk een dagactiviteitencentrum is (HVO-Querido Doet). Grote ramen. Tafels aaneen gesloten. Kennisgemaakt met de inlopers/bezoekers. Koffie. Gesprek met mijn stagebegeleidster S. over het wat en hoe van het herstelcafé. De deelnemers, deels bewoners en deels mensen die aanlopen, kunnen zelf een thema inbrengen waarover ze willen spreken. Dat kan iets zijn waar ze mee worstelen en dan kan het prettig zijn om te horen hoe de verschillende tafelgenoten daar over denken; Relativering, een oplossing… Voor een aantal is het ook prettig om gewoon eens in de week aan te sluiten bij een groep. Er waren drie nieuwe deelnemers. Er was een rondje waarin een ieder zich even voorstelde, onder wie ikzelf.

Thema voor deze keer was: hoe is de overgang naar de winter voor je? Hoe beleef je dat? Leuk om te horen en ervaren hoe de verschillende deelnemers daar ieder zo hun eigen invalshoek voor hebben. Van dat alles weer tot leven komt, dat er weer hoop en inspiratie in de lucht zit tot het feit dat de lente dit jaar véél te vroeg is beginnen, dat er overal narcissen bloeien en dat de natuur door dat alles ontregeld is.
Ook leuk om te zien, al die verschillende karakters; de één giechelig, een ander kort en een beetje timide en een derde langdradig en praterig, maar die bleek goed af te remmen door S., die de kring leidde; voor haar een beetje spannend want ze nam de groep over van twee collega’s.
Ik had zelf input kunnen geven maar heb dat niet gedaan; van gisteren geleerd: de groep doet vanzelf het werk. Wel met deze en gene een praatje aangeknoopt, wat erg genoeglijk en informatief was. Prettig om te ervaren hoe de meesten je vrij gemakkelijk accepteren en binnenlaten.
Na afloop koffie- en theekopjes keurig weer naar de keuken gebracht.

Terug naar Het Herstelbureau. Daar kennisgemaakt met W., een vrijwilligster van Respijthuis Amer Bos. Meteen herkenning, we hebben allebei een connectie met Indonesië. ’s Middags hebben W. en ik op verzoek van S. een soort *mood board* gemaakt met het oog op de aanstaande verhuizing van Het Herstelbureau; twee kernbegrippen moesten daarin terugkomen; de nagestreefde doorleefdheid en het

laagdrempelige huiskamergevoel van “het Bureau”. Hoe zou het Herstelbureau in zijn nieuwe onderkomen er uit kunnen zien? Wat voor *look and feel* moet het hebben? Wat voor ingrediënten?
Om dat gevoel in beeld te brengen, kregen W. en ik een stapel tijdschriften waaruit we beelden en koppen konden knippen, die we op een groot vel wit papier konden plakken. Ik koos voor beelden die begrippen als licht, geur, gevoel, natuur, harmonie, intimiteit en warmte uitstraalden. De bedoeling is dat ook de overige collega’s een dergelijke collage gaan maken.

Daarna neem ik met S. mijn dag door en hoe ik die heb beleefd. Ik vertel over de kleurtjes en de lauwe ontvangst; op mijn eerste dag heeft niemand van het bureau nader kennis met mij gemaakt, wat me nogal verbaasde: wie ben je, wat kom je doen? Waar kom je vandaan? Tijdens de lunch zat ieder op zijn eigen plek te eten. Ik weet dat mijn collega’s het behoorlijk druk hebben. Ik heb evengoed het maar gewoon gezegd.

Ik bespreek met S. het feit dat ik donderdag een sollicitatiegesprek heb (bij GGZ-NHN). Ik voel me schuldig omdat het Herstelbureau speciaal een plek heeft ingericht voor een stagiair maar de voorschriften en regels van het UWV laten geen ruimte: op 1 april moet ik minimaal € 500,- bruto verdienen, anders word ik gekort en val ik terug naar een niveau van max. duizend euro netto. Dan kan ik mijn huis niet meer betalen. En kan ik het verkopen. Of dat herstelbevorderend gedrag is van een instantie die het woord herstel toch ergens een warm hart zou moeten toedragen, ik denk het van niet. Ik denk eerder dat het het gevaar van terugvallen in oud gedrag bevordert en ook dat het het risico vergroot dat ik wederom uitval, waardoor ik alsnog niet beschikbaar zal zijn voor de arbeidsmarkt. Contraproductief beleid, ingegeven door kortetermijnvisie en denken vanuit de systeemwereld: regels zijn regels!
Tot zover de frustratie en boosheid.

Mijn stagebegeleidster kent de situatie en reageert gelukkig begrijpend; je moet nu denken aan je eigen belang. Zorg dat je doet wat je op dit moment nodig hebt. Dat is ook herstel.

Donderdag 7 maart

Om 13:00 uur een sollicitatiegesprek bij GGZ-NHN. Niet handig om dan eerst het Herstelbureau te gaan. Ik neem in de ochtend thuis dus nog wat documentatie door en zorg dat ik ruim op tijd ben in Hoorn, waar het gesprek plaatsvindt.
Ik maak een foto van de wachtruimte, die tegelijkertijd aan een gang grenst. Best een prettige, moderne ruimte, met veel groen en rustige kleuren, die het thema Noord-Holland ademen; koeien, weiland, blauwe lucht. Het geeft me een goed gevoel. Ik maak er een foto van. Een afwijking van me.

Tot mijn verrassing heb ik een gesprek met vier mensen, ik had er drie verwacht. Een beetje intimiderend maar vooruit. Het is aan mij om een goed verhaal te hebben. Het gesprek valt me niet mee; kritische vragen, soms lastige. Op de eerste bijvoorbeeld, hoe voor de hand liggend ook, was ik niet voorbereid: “Waarom ben jij de beste kandidaat voor deze baan?” Ik moest er een paar seconden over denken, zei dat en nam daar ook de tijd voor; Ik geloof dat ik er al met al heel behoorlijk uitkwam.

Wat ik lastig vond, is dat ik met vier mensen moest spreken, die allemaal zo hun eigen dingen hadden, waardoor ik met een spervuur aan vragen kreeg, steeds over iets anders. Steeds opnieuw focussen en improviseren dus. Gelukkig kan ik dat goed. Het voelde ook een beetje als een examen. Ik wist ook niet goed wie ik aan moest kijken, dus ik keek rond. Toen het gesprek ten einde was, had ik geen idee hoe ik het had gedaan. Wel viel me de vraag op of ik het erg zou vinden om in de omgeving van Den Helder te werken. Geen punt! Ik wilde aan de slag en zo was en IS het ook! Den Helder ligt op 44 km van mijn huis; zeg een uur met de auto. Die tijd ben ik nu ook kwijt om met het OV bij het Herstelbureau te komen.
Maar goed. Had ik de juiste dingen gezegd? Ik wist het niet; Degene die de supervisie had, zei dat ze me volgende week woensdag (13 maart) zou bellen. Enigszins teneergeslagen reed ik weer naar huis.

Hieronder: Folders van De Hoofdzaak, waar mijn ervaringsdeskundig hart begon te kloppen. Lees hier mijn eerste reflectie daarover.

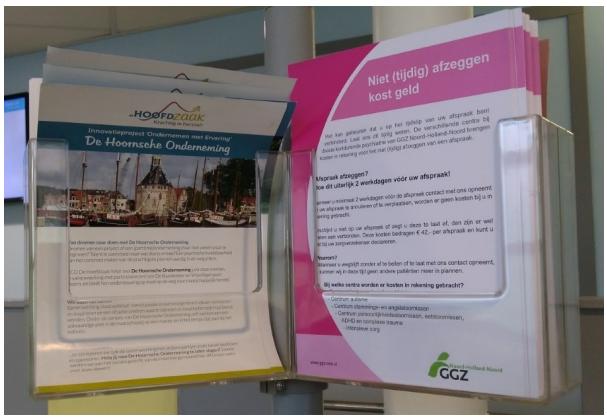

Wachtruimte GGZ-NHN in Hoorn: rustige kleuren, natuurmotieven